

Arrest

nr. 172 208 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DELEFORTRIE, die loco advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 januari 1983 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn vader M.A.

1.2. Hij werd op 6 maart 2000 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis wegens diefstal met geweld of bedreigingen. Hij werd op 12 april 2000 veroordeeld door de correctionele rechtbank tot twee jaren gevangenisstraf met uitstel van vijf jaren behalve tien maanden effectief wegens diefstal met geweld.

1.3. Op 3 juni 2000 werd hij voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

1.4. Op 16 maart 2005 werd hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens inbreuken op de drugswetgeving, waarna hij werd opgesloten. Hij werd op 30 december 2006 in vrijheid gesteld.

1.5. Verzoeker is sedert 23 november 2012 afgevoerd van ambtswege.

1.6. Er werd op 16 maart 2012 een bijlage 37 opgesteld, 'Attest van afneming van een verblijfsvergunning of vestigingsvergunning, of van een verblijfsdocument'.

1.7. Op 12 juli 2013 werd de beslissing tot weigering van herinschrijving genomen, die als volgt werd gemotiveerd:

*"(...) Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Betrokkene was laatst in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 22/01/2013. Bij mijn beslissing heb ik rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.
Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B.(...)"*

1.8. Verzoeker werd op 2 oktober 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaren wegens aanranding van de eerbaarheid, met geweld of bedreiging, op een minderjarige jonger dan 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid, verzwarende omstandigheden, als persoon die gezag heeft over het slachtoffer, verkrachting op kind onder de 14 jaar, verkrachting met verzwarende omstandigheden als persoon die gezag heeft over het slachtoffer.

1.9. Hij werd op 1 januari 2016 opgesloten in de gevangenis.

1.10. Hij werd op 4 februari 2016 een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde dat heel zijn familie zich in België bevindt.

1.11. Op 13 februari 2016 diende hij een aanvraag in tot herinschrijving. Die werd geweigerd op 16 februari 2016.

1.12. Op 1 juli 2016 werd de directeur van de gevangenis te Dendermonde op de hoogte gebracht de voorlopige invrijheidstelling uit te stellen met een maximum van 10 dagen zodat de datum van repatriëring of transfer naar een gesloten centrum gekend kan zijn.

1.13. Op 6 juli 2016 werd de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen en diezelfde dag werd een inreisverbod voor de duur van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

1.14. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

1.15. Er is een vlucht voorzien onder escorte op 26 juli 2016 met bestemming Casablanca, Marokko.

1.16. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer M., H., geboren te Borgerhout op 09.01.1981, onderdaan van Marokko, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. G. attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer. Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht, ingevuld op 04/02/2016 zijn hele familie in België te hebben. Hij heeft ook verklaard zijn zoon in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf); aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer. Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren.

Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten “heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden.” De correctionele rechtbank hield ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene had recht op verblijf in België tot 23/11/2012. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 23.11.2012.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Op 19/06/2013 en 13/02/2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Er werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn aanvraag . Er werden geen overtuigende elementen toegevoegd die zijn aanwezigheid in het Rijk in de betwiste periode kunnen aantonen. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Betrokkene heeft alsdusdfanig niet langer verblijfsrecht

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- *kan met zijn middelen niet wettelijk vertrekken*
- *gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf); aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden –als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden –als persoon die gezag heeft over het slachtoffer. Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. G. attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Dendermonde en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge om betrokkene vanaf 11/07/2016 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum

Brussel, 06.07.2016

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

“INREISVERBOD

Aan de heer

naam: M.

voornaam: H.

geboortedatum: 09.01.1981

geboorteplaats: Borgerhout

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/07/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes/acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een

ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer.

Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

De hele familie van betrokkene verblijft in België. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn familieleden kunnen op elk moment beslissen om betrokkene te vervoegen in Marokko of om hem een bezoek te brengen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudt. Zijn Belgische zoon werd geboren op 04.08.2010. Desondanks heeft betrokkene zich er in diezelfde periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit is, gelet op de zware veroordelingen feiten gepleegd tussen augustus 2011 en oktober 2013. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren. Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten “heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden.” De correctionele rechtbank heeft ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat uitzonderlijk ernstige omstandigheden zijn terugleiding naar de grens rechtvaardigen, namelijk de zeer schadelijke aard van de daden waarvoor hij werd veroordeeld, de vastberadenheid die betrokkene heeft gedreven, deze geen enkel respect heeft gehad voor de staat van minderjarigheid van zijn slachtoffer, door hem herleid tot de staat van object bestemd om zijn seksuele driften bot te vieren, geheel van elementen die in zijn hoofde een gevaarlijk gedrag en geestesgesteldheid doen opmerken voor andermans fysieke en psychische integriteit; Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast; Overwegende dat de Belgische maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die zijn seksuele driften laat primeren op het respect voor andermans fysieke en psychische integriteit;

Betrokkene had recht op verblijf in België tot 23/11/2012. Betrokkene is afgevoerd van ambtswege sinds 23.11.2012. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Op 19/06/2013 en 13/02/2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Er werd geen gunstig gevolg gegeven aan zijn aanvraag. Er werden geen overtuigende elementen toegevoegd die zijn aanwezigheid in het Rijk in de betwiste periode kunnen aantonen. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Betrokkene heeft alsdusdanig niet langer verblijfsrecht. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de

openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.3. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering – wat overigens door de verwerende partij niet wordt betwist – wettelijk vermoed.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De toepassing van deze voorwaarde

2.6. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan “*van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest van de grondrechten, fundamentele vrijheden*”.

2.7. Verzoekende partij wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

en:

“Artikel 7 van de Vreemdelingenwetgeving bepaalt:

“(…) Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding…)” twee maanden te boven mag gaan.”

en licht toe:

“Ook al is er sprake van een gebonden bevoegdheid, dit neemt niet weg dat de overheid een beoordelingsmarge heeft bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten hebben betrekking op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven.

2.

Verzoeker zijn familie, alsook zijn zoon, waarmee hij allen een hechte band heeft, verblijven allen in België.

De zoon van verzoeker is op heden 5 jaar oud.

Een uitzetting en een inreisverbod op deze cruciale leeftijd in de ontwikkeling en de opvoeding van het kind betekent onvermijdelijk een risico op sociale isolatie en vervreemding.

3.

Een uitzetting kan in strijd zijn met het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Een “gevestigde vreemdeling” kan zich bovendien beroepen op de bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Verzoeker kan beschouwd worden als een “geïntegreerde vreemdeling”, namelijk elke vreemdeling die het grootste deel van zijn of haar leven in een bepaald land, dat als zijn of haar “nieuw vaderland” beschouwd kan worden, heeft gewoond.

Verzoeker verwijst hierbij naar zijn uiteenzetting zoals hierboven betreffende zijn concrete situatie.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de inmenging in artikel 8 EVRM bovendien bij wet voorzien niet evenredig is van een wettig doel, dat er geen redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds.

Er is in huidige zaak een disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker en dit is aldus in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten.

Het loutere gegeven dat de familie van verzoeker hem kunnen vervoegen of komen bezoeken in Marokko, zoals geponeerd wordt door verweerder, rechtvaardigt deze disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet, daar deze stelling volledig vreemd is aan de sociale en feitelijke realiteit, met name dat de hele familie hun leven in België hebben opgebouwd.

Het gegeven dat verzoeker veroordeeld werd voor strafrechtelijke feiten rechtvaardigt deze disproportionele inmenging in het gezinsleven van verzoeker evenmin”.

2.8. De verwerende partij stelt in haar nota:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat zijn familie en zijn zoon, waarmee hij een hechte band zou hebben, allen in België zouden verblijven. Zijn zoon zou vijf jaar oud zijn waardoor het inreisverbod een risico veroorzaakt tot sociale isolatie. Zijn hele familie zou een leven hebben opgebouwd in België, waardoor zij hem niet zouden kunnen vervoegen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de veroordelingen die hij heeft opgelopen en waarvan melding werd gemaakt in de bestreden beslissing. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er tevens gemotiveerd werd omtrent het familieleven van verzoeker en meer bepaald zijn verklaringen die hij aflegde in het kader van het hoorrecht op 4 februari 2016. Er werd tevens een belangenafweging gemaakt door de verwerende partij en geoordeeld als volgt:

“Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht, ingevuld op 04/02/2016 zijn hele familie in België te hebben. Hij heeft ook verklaard zijn zoon in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden (niet uitvoeren werkstraf); aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op minderjarige jonger dan 16 jaar; aanranding van de eerbaarheid – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer; verkrachting op kind onder de 14 jaar; verkrachting – verzwarende omstandigheden – als persoon die gezag heeft over het slachtoffer. Feiten waarvoor hij op 02/10/2015 werd veroordeeld, door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Gezien de gepleegde feiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren.

Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten "heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden." De correctionele rechtbank hield ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden."

De afweging die door de verwerende partij werd gemaakt is geenszins kennelijk onredelijk nu er tevens rekening gehouden werd met de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 2 oktober 2015. Daar verzoeker niet ingaat op de door hem gepleegde feiten en het gevaar voor de openbare orde, dient de verwerende partij hieromtrent ook niet verder te motiveren. Alleszins blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging werd gevoerd en verzoeker brengt geen enkel element bij waaruit zou blijken dat die afweging niet proportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM, dat bovendien geen absolute bescherming biedt, werd niet aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

2.11. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

2.12. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" (billijke afweging) tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

2.13. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.14. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

2.15. Er wordt niet betwist dat verzoekende partij in België geboren is op 9 januari 1981 en er tot 23 november 2012 onafgebroken heeft gewoond. De vermelding in de bestreden beslissingen dat het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd op 23 november 2012 toen hij van ambtswege werd afgevoerd en dat verzoekers aanvragen van 19 juni 2013 en 13 februari 2016 om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst niet tot een gunstig gevolg hebben geleid, beletten *in casu* geen billijke afweging tussen enerzijds het belang van verzoeker bij de uitoefening van het familie-, gezins-/privéleven in België en anderzijds het handhaven van de openbare orde. Bovendien, aangezien de bestreden beslissingen uiteenzetten waarom zij geen inmenging uitmaken op het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker, moet worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf. Bijgevolg dient deze inmenging te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

2.16. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stelt hierover: “*Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht, ingevuld op 04/02/2016 zijn hele familie in België te hebben. Hij heeft ook verklaard zijn zoon in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

Ook wordt in deze beslissing erkend dat het “*verplicht verlaten van het grondgebied [...] een inmenging [vormt] in het uitoefenen van het recht*”.

2.17. Indien zoals *in casu* minderjarigen betrokken zijn dan moet het hoger belang van de kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

2.18. Verzoekende partij wijst in zake op het belang artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

2.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Bij nazicht van het administratief dossier kan blijken dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat verzoeker zich jarenlang schuldig heeft gemaakt aan diverse ernstige feiten waarvoor hij veroordeeld werd en ook thans nog een gevangenisstraf uitzit. De bestreden beslissing stelt met betrekking tot verzoekers gezinsleven dat verzoeker zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid – met geweld of bedreiging – op een minderjarige jonger dan 16 jaar en verkrachting op

een kind onder de 14 jaar met als verzwarende omstandigheid dat hij als stiefvader gezag had over het slachtoffer. De bestreden beslissingen lichten nader toe: *“Volgens de correctionele rechtbank van Antwerpen zijn de feiten “heel ernstig. Beklaagde hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn minderjarige stiefdochter (...) en streefde louter de bevrediging na van zijn eigen lusten. De feiten vonden ook plaats in de eigen leefomgeving waar een kind veiligheid moet vinden.” De correctionele rechtbank hield ook rekening van het strafrechtelijk verleden van de betrokkene.”*

De loutere bewering dat verzoeker een hechte band heeft met zijn *“familie, alsook zijn zoon”* is dan ook niet voldoende in het licht van het hoger belang van de kinderen, gezien de ernstige feiten die verzoeker heeft gepleegd binnen het gezin.

2.20. Naast de feiten die verzoekende partij over verschillende jaren heeft gepleegd binnen het privéleven stellen de bestreden beslissingen dat ook de *“bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten [...] deze inmenging (zoals voorzien bij het tweede lid van artikel 8 van het EVRM) [rechtvaardigen]. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Feit waarvoor hij op 16/03/2005 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.”* Uit het vonnis van 16 maart 2005, toegevoegd aan het administratief dossier, kan inderdaad blijken dat verzoeker gedurende een lange tijd deelnam aan een *“grootschalige handel van alle soorten drugs. Niet alleen ging het om buitensporige hoeveelheden, de handel was bovendien reeds geruime tijd aan de gang.”*

Aldus kan worden vastgesteld dat verzoeker verantwoordelijk is voor zijn eigen daden en hij zich reeds in 2005 bewust had kunnen zijn van de gevolgen van zijn handelwijze op zijn privéleven en mogelijk op zijn verblijf. Verzoeker heeft echter daarna nog de bovengemelde feiten gepleegd waarvoor hij thans een gevangenisstraf uitzit.

2.21. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat *in casu* een inmenging van het openbaar gezag noodzakelijk is in het belang van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten. Ook wordt de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen onder meer van het gezin van verzoekende partij beoogd en de veiligheid van de kinderen binnen het gezin. Gezien de gepleegde feiten stelt de bestreden beslissing *“dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen zij de regels van de maatschappij niet respecteren”* en dat verzoekende partij *“een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde”*.

2.22. *In casu* wordt niet betwist dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet en dat zij een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten. Er dient derhalve te worden beoordeeld of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

2.23. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker nauwe gezinsbanden heeft in België. Verzoeker houdt voor geen nauwe gezinsbanden meer te hebben in zijn land van herkomst. Evenwel blijkt dat zijn beide ouders afkomstig zijn uit Marokko zodat redelijk is aan te nemen dat zij banden onderhielden met hun thuisland en verzoeker bij terugkeer deze familiebanden opnieuw kan aanhalen, minstens wordt niet toegelicht waarom dit niet zou kunnen. Indien kan worden vermoed dat de sociale banden van verzoeker sterker aanwezig zijn in België dan in zijn land van herkomst, dan kan eveneens worden vastgesteld dat verzoeker hierbij geen nadere toelichtingen geeft noch toelicht wat hem zou kunnen verhinderen sociale banden aan te halen in Marokko.

2.24. Hoewel de bestreden beslissingen aldus kunnen worden geacht een ernstige impact te hebben op het privéleven van verzoeker, dient gesteld dat, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak met name de ernst, de recidive en de lange tijdsverloop van de gepleegde feiten, de bestreden beslissingen geen disproportionele inmenging inhouden in het privéleven van verzoeker (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09, §44; EHRM, 2006, *Üner v. the Netherlands*, nr. 46410/99, §57).

2.25. Bijgevolg wordt *prima facie* ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

2.26. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.27. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

2.28. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

2.29. Waar verzoekende partij stelt dat niet is nagegaan of de voor haar noodzakelijke “*ontwikkelingsvoorwaarden*” aanwezig zijn in Marokko en de kans op “*psychische en psychologische schade groot is*”, kan slechts herhaald worden dat de verzoekers verwijdering uit België *prima facie* te wijten blijkt aan zijn eigen handelen. Bovendien licht verzoeker niet toe welke speciale “*ontwikkelingsvoorwaarden*” hij voor ogen heeft die noodzakelijk zijn voor een vestiging in Marokko.

2.30. Verzoekende partij verwijst voorts naar hetgeen werd gesteld in het kader van de door haar ingeroepen middelen. Zij meent dat haar verwijdering strijdig is met artikel 8 EVRM. Het door verzoekende partij beschreven nadeel is identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzochte middelonderdeel. Zoals blijkt uit de bespreking heeft verzoekende partij op het eerste zicht geen schending van de door haar aangevoerde hogere rechtsnormen aannemelijk gemaakt en heeft zij aldus geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aangevoerd.

2.31. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

2.32. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen.

2.33. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

K. DECLERCK